

Ἐκ τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐκδοθέντος καλλιτεχνικοῦ καὶ εἰκονογραφημένου τεύχους **ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΟΣ**, συνταχθέντος ὑπὸ πολλῶν ἐξεχόντων εἰς τὰ γράμματα καὶ ἄλλων νεωτέρων ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι διηγηματικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὰς τελευταίας παρὰ τὰ σύνορα συμπλοκάς. Σημειωτέον ὅτι τὸ τεῦχος τοῦτο παλούμενον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν φρονεθέντων καὶ πληρωθέντων στρατιωτῶν ἀναδέχεται ἢ διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** τὰ πέμψη ταχυδρομικῶς εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτῆ διὰ γραμματοσήμου δρ. 1, 20.

Σ. τ. Δ.

Η ΣΗΜΑΙΑ

Τὸ ἐπὶ τῆς μεθορίου μικρὸν φυλακεῖον κατεῖχετο ὑπὸ ἀποσπάσματος εὐζώνων. Εἰς ὑποδεκανεὺς καὶ πέντε στρατιῶται ἀπετέλουν τὴν ὅλην φρουρὰν του.

Ἡ θέσις ἐν ἣ ἔκειτο ἦτο ἐντελῶς μεμονωμένη. Οἱ ἐγγύτατοι σταθμοὶ ἀπέχον μίαν ὥραν τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα ἐστρατοπέδευον εἰς ἀπόστασιν δῶρον.

Ἀπέναντι τοῦ ἑλληνικοῦ φυλακείου, εἰς ἑκατὸν μέτρων ἀπόστασιν ὠρθοῦτο ὁ τουρκικὸς σταθμὸς. Δέκα ἄνδρες ὑπὸ ἓνα δεκανεῖα ἐφύλαττον ἐκεῖ.

Ἐν τῇ ὑψηλῇ ἐκείνῃ θέσει τὸ ψῦχος ἦτο ἔτι δριμύ καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐαρινὰς νύκτας. Οἱ δ' Ἕλληνας στρατιῶται συνεσπειρωμένοι περὶ τὴν πυρὰν ἠκροῶντο τοῦ ὑποδεκανεῦς ἀφηγημένου τοῦ θελκτικῶν παραμύθιον τῆς **Πεντάμορφου**. Μόνον ὁ φρουρῶν σκοπὸς περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω πρὸ τῆς ἀχυροσκεποῦς σκοπιᾶς καὶ ἡ φλόξ τῆς πυρᾶς ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῆς κινουμένης ξιφολόγητος τοῦ ὄπλου του. Αἴφνης κρότος συντριβομένων ὑπὸ βήματος θάμνων καὶ κυλιόμενων χαλίκων ἠκούσθη ἀπὸ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ ἔκραξε: Τίς εἶ; Οἱ εὐζωνοὶ ἀνεπήδων συγχρόνως καὶ ἔσπευδον πρὸς τὰ ἀνηρημένα ὄπλα.

Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ προσερχομένου, ὅστις ἦν ἤδη λίαν ἐγγύς, καθυσόχασε τὴν αἰφνίδιον ταραχὴν των:

— Ὠρα καλὴ, παιδιὰ! Εἴμ' ἐγὼ ὁ Γιάννης.

— Καλῶς τον Γεζίννη, καὶ πῶς τέτοιον ὦραν; Ἡρώτησεν ὁ ὑποδεκανεὺς τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γνωστότατον αὐτῷ ποιμένα.

— Νὰ πάρω ἀνασασμὸ καὶ σὰς λέω...

Ἀπεκρίνατο ὁ ποιμὴν καὶ ἐκαθέσθη βαρὺς καὶ καθιδρός παρὰ τῆ πυρᾶ. Ὅλοι προσήλυσαν ἐπ' αὐτοῦ βλέμματα περιεργίας πλήρη. Μετὰ μίαν στιγμὴν σιωπῆς καὶ προσδοκίας, ὁ Γεζίννης ἐπέσπευρεν ἀσθμαίνων ἔτι τὰς λέξεις αὐτάς:

— Βαρῆθηκα ἰς τὸ σύνορον πέρα κατὰ τὸ Γκριτζάνο... τὸ τουφεκίδι πάει κορδόνι...

Οἱ εὐζωνοὶ ἀνεσκήρτησαν ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ. Τὰ χεῖλη των δὲν ὠμίλησαν, καὶ μόνον διεσταυρώθησαν τὰ βλέμματά των ἀπαστράπτοντα ὡς λεπίδες ξιφῶν. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀρχηγὸς των, Εὐρυτὰν τριακοντούτης, μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τρα-

χὺς τὴν ὄψιν, κατήρτισεν ἐν ἀκαρεῖ τὸ στρατηγικὸν τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἰσῶς καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε μελετήσει. Ὀλίγαί λέξεις ἀντηλλάγησαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὀπιτιῶν του.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ὁ τουρκοὺς σκοπὸς ἐφανεύετο ὑπὸ εὐζώνου, ὅστις πλησιάζας αὐτὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν κατεκάλυψεν ἐντὸς τῆς δασυμάλλου κάπας, κ' ἐντὸς αὐτῆς ἐκάρφωσε διὰ τῆς ξιφολόγητος. Οἱ δ' ἐν τῷ σταθμῷ στρατιῶται ἐξ ἀπροόπτου καταληφθέντες ἐν τῷ ὕπνῳ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν οἱ ἕξ ἐφρονέοντο, οἱ τρεῖς ἠχμαλωτίζοντο, καὶ μόνον ὁ δεκανεὺς διέφρευε τὸν ὄλεθρον πηδήσας ἀπὸ τινος φεγγίτου.

— Τόρα, παιδιὰ, πάμε νὰ κυριεύσωμε τὸ χωριό!

Εἰς ἀπόστασιν δῶρον ἀπὸ τῶν τουρκικῶν σταθμῶν ἔκειτο μικρὸν χωριὸν κατοικούμενον ὑπὸ εἰκοσάδος οἰκογενειῶν χριστιανῶν καὶ ἰσαριθμῶν μουσουλμάνων. Τὸ χωριὸν τοῦτο ἐκαλεῖτο **Ἐληά**.

Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀρχηγὸς προσήγγισε τὸ χωριὸν ἐν στρατηγικῇ τάξει. Τὴν πρωτοφυλακὴν ἀπετέλει εἰς εὐζωνος, τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἕτερος, τὸ κύριον δὲ σῶμα, φέρον καὶ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους δεσμίους, ἀπετέλει αὐτοὺς μετὰ τῶν λοιπῶν τριῶν στρατιωτῶν.

Μόνον οἱ κύνες ἀντέστησαν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ ἀποσπάσματος· οἱ χωρικοὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑποκύψωσιν ἀφυπνισθέντες αἴφνης ὑπὸ τῶν θριαμβευτικῶν ἀλαλαγμῶν τῶν ἕξ ἀνδρῶν, οὓς ὑπελάμβανον οὐ μόνον τετραπλασίους, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦντας προφυλακὴν ἰσχυροῦ σώματος.

Ὁ ὑποδεκανεὺς ἐγκατασταθεὶς ἐντὸς τοῦ μόνου διωρόφου οἴκου, διέταξεν ἵνα προσαχθῶσι τῶν προκρίτων γερόντων τρεῖς ὡς ὁμηροί.

Τούτων εἰ δύο ἦσαν ὀθωμανοί.

— Θὰ με ἀναγνωρίσατε φρούραρχο τοῦ χωριοῦ! ἔκραξεν ἐπιτακτικῶς.

— Ὅπως ἀγαπᾶς, καπετάνιε, ἀπεκρίναντο τρέμοντες οἱ γέροντες.

Καὶ ὁ νέος φρούραρχος, λαβὼν χάρτου τεμάχιον, ἔγραψε διὰ φωνῆς μελάνης τὸ πρῶτόν του ἔγγραφον: **Ὁ Φρούραρχος Ἐληᾶς πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ Εὐζωνικοῦ Τάγματος**. Εὐπειθῶς ἀναγέρων τὸ χωριὸν **Ἐληά** ἀπὸ σήμερον ἐγίνηκε βωμαῖκο. **Ὅλα τὰ παιδιὰ παρόντες**. Στάθης **Γέρακος** ὑποδ.

— Ὄμιο! ἔκραξε πρὸς τὸν νεώτατον τῶν Εὐζώνων· ἔχεις πόδες ζαρκαδιοῦ. Πάρε τὸ χαρτί καὶ τρέχε ἰς τὴν Διοίκησιν Ἀστραπῆ! Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι, μωρὲ παιδιὰ, μὴ σημαῖα ἑλληνικὴ δὲν θὰ μοῦ οἰκονομήσετε γὰρ τὸ Φρούραρχετο; Νὰ!... πάρετε τὸ γαλάζιο μαντίλι τοῦ γέροντα. Δυὸ λουρίδες πανὶ ἀσπρο ἀπάνω σταυρωταίς· ἓνα καλὰμι... κ' ἔγινε!... Ἡ σημαία δὲν ἔχει νὰ κἀνὴ τὸ πανί—πάντα σημαία εἶνε!

Μετ' ὀλίγου ἡ αὐτοσχέδιος ἑλληνικὴ σημαία ἐκυματίζεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχου τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκητου, καὶ ἡ σελήνη τὴν ὥραν ἐκείνην προβάλλουσα ἀπὸ τοῦ βουνοῦ, καὶ ἡ νυκτερινὴ αὐρα ἠδὺ ψιθυρίζουσα, τὸ

πρῶτον ἐχαιρέτιζον τὸ σύμβολον τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς δεδουλωμένης ἐκείνης γῆς.

Ἀλλὰ τῇ αὐτῇ στιγμῇ σάλπιγμα καὶ ποδοβολητὸς ἱππῶν ἐτάραξαν τὴν μόλις ἀποκατάστῃσαν ἡσυχίαν, καὶ τὸ χωριὸν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τουρκικοῦ σώματος τριακωσίων πεζῶν καὶ ἀποσπάσματος ἱππέων. Τὸ σῶμα τοῦτο ἐπορεύετο πρὸς τὴν μεθορίον, μαθὼν ὅμως παρὰ τοῦ φυγάδος δεκανεῦς τὰ ἐν τῷ σταθμῷ συμβάντα καὶ τὴν πιθανὴν κατάληψιν τοῦ χωριοῦ ὑπὸ τῶν ὀλίγων εὐζώνων ἐλοξοδρόμησεν ὀλίγον ἵνα δώσῃ ἐν μάθημα εἰς τοὺς θρασεῖς Ἕλληνας.

— Παιδιὰ, εἶπεν ὁ φρούραρχος, τὸ φρούριό μας οὔτε τὸ γνωρίζομε καλὰ, οὔτε μᾶς γνωρίζει. Μπορεῖ νὰ μᾶς κλείσῃ ἐδῶ μέσα ὡς τὰ ποντικίκα καὶ νὰ μᾶς κάψουν ἢ νὰ μᾶς πιάσουν. Πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμεν ἰς τὴν πρώτη μας θέσι. Ἐφ' ὄπλου λόγῃ!

Καὶ οἱ πέντε ἄνδρες οἱ εἰς θάνατον ἀποφασισμένοι ἐζώρων διὰ τῆς ὀπισθεν θύρας τοῦ φράκτου, ἐνῶ περιεκυκλοῦτο ἤδη ὁ οἶκος. Οἱ τουρκοὶ δὲν εἶχον ἔτι καταλάβῃ τὴν ἐκείθεν ἐξοδον καὶ ἡ φυγὴ ἦν ἐξησφαλισμένη. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἔοριψε πρὸς τὰ ὀπίσω τελευταῖον βλέμμα διασκελίζων τὸν τελευταῖον φράκτιν τοῦ χωριοῦ.

Ἵψηλὰ ἐκεῖ, οἶονεῖ ἐναερίως, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τὸ μικρὸν γαλανόλευκον πανίον ἀνεκινεῖτο πρέμον. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἐκτύπησε τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης:

— Καὶ ἡ σημαία; εἶπε, ποῦ θὰ τὴν ἀφήσωμε τῇ σημαίᾳ μας;

Καὶ πρὶν ἢ προφθάσωσιν οἱ ἄλλοι σύντροφοι νὰ ἐνοήσωσι τὴν πρόθεσίν του, γαργᾶς, ἀκράτητος ἐτρόπη πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ ὀθωμανοὶ στρατιῶται ἐπλήρουν τὴν ὁδὸν καὶ μετὰ τινὰ διαταγμῶν εἰσέρχοντο εἰς τὸν οἶκον, ὅπου μόνον οἱ τρεῖς δεσμῖοι αἰχμαλωτοὶ εἶχον καταλειφθῆ. Ὁ ὑποδεκανεὺς ἀναρρήχθεις ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν τοῖχου εὐρίσκετο ἤδη ἐπὶ τῆς στέγης. Καὶ ἡ μικρὰ σημαία ἐκυμαίνετο πρὸς αὐτόν, ὡς νὰ τὸν ἰκέτευσεν, ὡς νὰ τὸν προσεκάλει, ὡς νὰ τὸν νύχαρισται ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ. Τὴν ἤρπασε διὰ τῶν χειρῶν καὶ ὁ καλαμος συνετρίβη. Τὴν ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους, καθ' ἣν στιγμὴν πεντήκοντα ὄπλα ἐκενώθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ δύο σφαῖραι τὸν ἐπλήγωσαν εἰς τὰ στήθη. Κατέπεσεν ἐπὶ τῶν κεράμων, αἵτινες συνετρίβησαν ὑπὸ τὸ βάρος του. Καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ του ἀγωνίᾳ, ὡσεὶ ἐχρησιμοποίησι καὶ αὐτοὺς τοὺς σπασμοὺς τοῦ θανάτου, κατέσχισε διὰ τῶν ὀδόντων τὸ πανίον καὶ ἀπέπτυσεν αὐτὸ βράκος ἀμορφον καὶ πορφυροῦν ἐκ τοῦ ἰδίου του αἵματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Χάριν τῶν ἐνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναγκασθέντων νὰ διακοφῆσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, ὑπεβιβάσαμεν τὴν τιμὴν τῶν προηγουμένων φύλων εἰς λεπτὰ 10 ἕκαστον ἀντὶ τῆς ὠρισμένης εἰκοσαλέπτου.